

legal, formal grounds, but the deep social, cultural, state origins of life of the Slavic Nations. V.N. Sinyukov considers the doctrine of the Slavic law on the example of Russian law, focusing on economic development, collective farming, the originality of Russian statehood, the status of the individual.

In my opinion, nowadays there are no significant differences between national legal system of Ukraine and the Romano-Germanic law nor in the ways of the creation of the legal norms, nor in the ways of their systematization, nor in the ways of their interpretation, nor on how one use them in the right-applicable practice. Some movement in the direction of the change of legal thinking is done: officially recognized the ideas of the rule of law, human rights priority, legal, social democratic state, the division of the law on public and private, the inviolability of private property, typical for European legal traditions. So, on this basis, we can conclude that the legal system of Ukraine belongs to the Romano-Germanic legal family.

Список використаних джерел:

1. Alexander Biryukov & Inna Shyroкова. Law and Legal system of Ukraine, New York: Juris Publishing Inc.
2. Olga Sidorenko, The legal system of Ukraine in the context of globalization. 16.06.2016.
3. Dr. Roksolana Khanyk-Pospolitak. Judicial System and Civil Procedure in Ukraine. 2008.
4. Valentyn Fedorov, Nataliia Chipko National and Yuliia. Place of Ukrainian law among other legal systems of the world. 2019.
5. Legal system. [Electronic resource]. – Access mode: <https://www.cia.gov/the-world-factbook/field/legal-system/>

Філіпченко Катерина,

студентка 1-го курсу Інституту № 1
Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: **Ялова О. В.**
доцент кафедри правничої лінгвістики,
кандидат юридичних наук

**НАЦІОНАЛЬНІ МЕНШИНИ В КОНТЕКСТІ МОВНОГО
ЗАКОНОДАВСТВА**

... А коли є окрема мова, то є і окремий народ.
І. Огієнко

Мова – це душа народу, відображення його внутрішнього світу, його самобутності. Будь-яка міцна, стабільна та незалежна держава має свою мову, адже мова об'єднує народ.

Україна – багатонаціональна держава. Чи існує на сьогодні в Україні мовне проблема? Безперечно, існує. На перший погляд, це дивно, адже єдиною державною мовою давно проголошено українську. Історія розвитку й становлення нашої мови – це історія утисків і заборон. Варто згадати хоча б Валуєвський циркуляр 1863 року та сумнозвісний Емський указ... Та й 30-ті роки XX століття відомі жорстокими репресіями, спрямованими проти національної інтелігенції. Знаючи все це і багато інших фактів, несвідомо замислюємося : як у таких неймовірно складних умовах українська мова могла не те що вижити, а ще й розвинутися? Зрозуміло, що це сталося в основному завдяки митцям-ентузіазмам, яким доля рідної держави була небайдужа. Сьогодні ми бачимо , настільки успішно деякі політики заради власних амбіцій спекулюють питанням статусу державної мови і мов національних меншин.

Закон про державну мову та мови національних меншин України №285 був прийнятий Верховною Радою України 25 квітня 2019 року. Основним завданням цього закону є врегулювання суспільних відносин у сфері всебічного вживання української мови та мов національних меншин у державному, економічному , політичному, громадському та приватному житті; охорона конституційних прав громадян у цій сфері; виховання шанобливого ставлення до національної гідності людини, її культури мови та для подальшої консолідації на цій основі всього українського суспільства.

Метою мого дослідження є всебічне висвітлення особливостей національного питання в Україні та закріплення його на законодавчому рівні. Найменшою вважається група людей не корінного етнічного статусу, які живуть у зручному для себе середовищі .В Україні проживає понад 100 національностей , коректні відносини між якими, є гарантією стабільності в державі. Мова є однією з найважливіших ознак нації , тож для збереження само ідентифікації кожної етнічної групи питання мови виноситься на передній план суспільних відносин. Традиційно на теренах України відносини між етнічними групами , що мешкали в одному середовищі, складались доброзичливо та терпимо. За всю історію співіснування цих груп не спостерігалось жодного випадку конфліктів на основі національної та міжконфесійної нетерпимості. У містах і селах поруч проживали українці та євреї, татари та поляки, росіяни та роми, де кожен займав свою соціальну нішу. На базі мовного ґрунту можна було спостерігати поступову асиміляцію в межах певних територій. Тому дотепер не виникало причин, які змусили б унормовувати відносини мовного характеру на законодавчій основі. Та миролюбне співіснування було можливе лише до того часу, поки не виникали тенденції деяких етнічних груп на встановлення панівного стану своєї мови по відношенню до інших. Здебільшого такі намагання проявлялись, коли політичний стан окремих націй дозволяв їм впливати на весь спектр державотворення. Такі явища , як правило, виникали у випадках анексії окремих територій та загарбницьких війн. Тож агресор намагався

повністю підкорити корінне населення, при цьому мова вважалася одним з основних чинників державного устрою. Це можна простежити на прикладах російського вторгнення в Україну після підписання переяславської угоди 1654 року, завою Польщею правобережної України, Австро-Угорського нашествия в Закарпаття. Причиною, що спричинила мовне протистояння сьогодні, є спроба російського агресора вплинути на ситуацію в Україні та збільшення конфліктів на національному ґрунті. Тож для запобігання можливих інцидентів і створення спекуляцій навколо утисків національних меншин, Верховна Рада прийняла вищезгаданий закон, що унормовує відносини між ними на мовному рівні. Відтепер держава гарантує вільний розвиток, використання та захист мов національних меншин. Адже висока мовна культура є запорукою і основою духовного взаємозбагачення та консолідації громадян України в єдине життєздатне суспільство. Україна визнає суспільну цінність усіх національних мов.

Залишається тільки побажати, щоб усі держави, які виявляють претензії до України щодо «утиску» мов національних меншин (Росія, Румунія) забезпечили у своїх країнах вільне використання української мови та запровадили у школах навчання українською мовою етнічних українців. А це стане можливим лише тоді, коли Україна стане економічно потужною, а відтак політично впливовою державою, щоб з її позицією рахувались інші. І виходячи з тих умов, що складаються з нижніх реалій, цей час невпинно наближається. Не дарма провіщав геніальний пророк України Т.Г.Шевченко: «Встане Україна і розвіє тьму неволі, світ правди засвітить, і помоляться на волі невольничі діти!».

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про державну мову та мови національних меншин в Україні» URL: <https://ips.ligazakon.net/document/JF39A00A?an=185>
2. Закон України «Про засади державної мовної політики» № 5029 – VI URL: <https://uk.m.wikipedia.org/wiki>
3. Масенко Л. Українська мова як чинник національної безпеки. URL: <http://zahystmovy.org.ua>.
4. Закон України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» № 2704-VIII від 25.04.2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2704-19#Text>.
5. Моделі вивчення української мови для нацменшин URL: <https://nv.ua.cdn.ampproject.org/v/s/nv.ua/ukr/amp/rada-priynyala-zakon-pro-movu-nacmenshin>
6. Закон України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/news-48283704>
7. Концепція мовлення з тематики національних меншин URL: <https://www.google.com/url?sa=t&source=web&rct=j&url=https://www.nrad.gov>.

8. Правовий захист прав етнічних та мовних меншин
URL:<https://www.google.com/url?sa=t&source=web&rct=j&url=https://nlu.edu.ua>

Роговенко Марія Михайлівна

доцент кафедри філософії права та
юридичної логіки, кандидат
педагогічних наук, доцент

КРОС-КУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ПРАВООХОРОНЦЯ

“Щира ввічливість полягає у
доброзичливому ставленні до
людей”.

Жан-Жак Руссо

Відповідно до Закону України “Про Національну поліцію” до завдань поліції зокрема віднесено надання поліцейських послуг у сферах забезпечення публічної безпеки і порядку та охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави [1]. Процеси глобалізації та інтернаціоналізації на сучасному етапі торкаються також і правоохоронної сфери. Це визначає особливу роль навичок крос-культурної комунікації у повсякденній діяльності працівника Національної поліції, формування яких має відбуватись ще під час навчання у закладі вищої освіти із специфічними умовами навчання.

Термін “крос-культурний” (від анг. “cross”) означає “перетинати, переходити”, і “culture” – “культура”. У науковій літературі дефініція “крос-культурна комунікація” представлена полісемантичними термінами “міжкультурна комунікація”, “діалог культур”, “міжетнічна комунікація”, “трансрасова чи міжрасова комунікація”. Це динамічний процес, який має свою структуру, сутнісні характеристики, що розкривають механізми взаємодії культур, які здійснюються в різних формах міжкультурних зв’язків від індивідуально-групового рівня до міждержавного. Отже, крос-культурна комунікація – це вербальне і невербальне спілкування між представниками (двох або більше) інших культур. Усвідомлення і врахування типологічних властивостей культур дасть змогу майбутньому правоохоронцю здійснити професійну діяльність в іншомовному середовищі, адекватно співпрацювати з представниками інших культур, бути толерантним до інших професійних цінностей, знаходити компроміс у різних ситуаціях [4].

Питання крос-культурної комунікації знаходять відображення в роботах як зарубіжних так і вітчизняних вчених (М. Бумер, Х. Гадамер, Т. Парсонс, С. Амеліна, О. Бандурка, І. Голубовська, І. Ломачинська,